

område forholdsvis større tilskud til kommuner med færre sociale tilfælde og mindre tilskud til „opsamlingskommunerne for sociale tilfælde“.

Det kan nok forsvares at sige, at de objektive kriteriers vægtfordeling i nogen grad beror på et skøn, og indenrigsministeren kan efter loven om generelle tilskud § 6, stk. 5, jfr. § 5, stk. 5, foretage „forandringer i faktorerne for sammensætningen af udgiftsbehovtallene“ som „væsentlige ændringer i grundlaget for beregningen . . .“

Denne „ventil“ refererer sig imidlertid ikke til den her påviste ulighed. Men indenrigsministeriet er ikke uden erkendelse af, at der kan være andre udgiftsbetingende kriterier end tilskudslovens. Man er således bekendt med, at det under forhandlingerne mellem regeringens opgave- og byrdefordelingsudvalg og repræsentanter for de kommunale organisationer er fundet rimeligt at beregne et særtilskud — formentlig ved særlig lovhjemmel — til Københavns kommu-

ne, anslået til 55 mill. kr. til imødegåelse af virkningen af finansieringsbestemmelserne i bilstandsloven (og 30 mill. kr. som kompensation for nedsættelse af sygehustilskuddet). Motiveringen var: „Københavns kommunes aktivitet på den sociale bilstandslovs område og på sygehusområdet er særdeles høj, især på grund af kommunens særlige befolkningsstruktur . . .“

De til dette bilag knyttede 3 tabeller viser, at tilsvarende gør sig gældende også for andre kommuner, og det må være rimeligt, at i hvert fald en del af de største kommuner — Århus, Odense, Aalborg, Randers m. fl. — melder sig med krav om særtilskud.

Fremfor en sådan ordning må man i hvert fald uden for København nok foretrække en udvidelse af 50 pct.-refusionen i bilstandslovforslaget og regler om fortsat statstilskud til børne- og ungdomshjem samt amtskommunal dækning af udgifter til rådgivningscentre for børn og unge og til revalideringsinstitutioner, som ovenfor foreslået.